

Scénář: Jaroslav Bucháček

Žák: Pan Jaroslav Bucháček se narodil 26. dubna 1929 v Malšovicích u Hradce Králové a prožil zde první roky svého života. Ve třicátých letech jeho tatínek pracoval jako elektrikář na výstavbě československého opevnění. Do života rodiny ale zasáhly velké dějiny.

Pamětník: „15. března 39 přišli Němci, že jo. Přišli z pohraničí. Tak oni se odtamtud museli teda vrátit a začali pro ty Němce dělat stroje.“

Žák: Za války byl nedostatek jídla i základních potřeb. Lidé se snažili pomáhat alespoň dětem – například v rodičovském sdružení, kde působila i maminka pana Bucháčka.

Pamětník: „V zimě to byla bída...“

„A Malšovice měly dvě stě devadesát devět čísel, tak se obešli všechny tyhle rodiny, jestli přispějou nějaký příspěvek, že se bude v zimě vyvářet.“

Žák: Firma, pro kterou tatínek pracoval, se během války přesunula do Hořic, a tak se stěhovala i celá rodina. To byla pro vesnického chlapce velká změna.

Pamětník: „Přijde kluk z vesnice do města, sice město maličké, tehdy, ale jiný lidi, jiný mravy.“

Žák: Právě u tatínka v závodě se pan Bucháček vyučil elektrikářem. Velmi brzy se ukázalo, že je šikovný a práce mu jde od ruky.

Pamětník: „Já jsem už jako učeň tam přišel ve válce.“

„Tak jsem už měl jako 18letej tovaryš měl skupinu lidí.“

“Po čtyřech letech jsem narukoval na vojnu.”

Žák: V armádě ho čekala služba na hranicích s Německem. Situace tam však nebyla po právě skončené válce vůbec jednoduchá.

Pamětník: „A tam je jedna doba, kdy jsem byl jako rád, že to skončilo, to jsem se opravdu bál, protože na tý čáře to nebyla legrace.“

Žák: Po vojně se pan Bucháček oženil a přestěhoval se do Třebovětic za svou ženou. Zde si přestavěli skromný domek a založili rodinu.

„Tak jsme začali spolu chodit a za tři měsíce jsme se brali.“

„A jsme spolu sedmdesát let.“

Žák: Pan Bucháček byl celý život velmi pracovitý a ve svém oboru se neustále zlepšoval. Díky znalosti němčiny a technickému talentu se podílel i na zavádění nových postupů ve výrobě. Poslední profesní kroky ho dovedly do proslulé hořické firmy Mileta.

Pamětník: „Tak jsem tam fungoval 20 let v té firmě“

Žák: A co pamětník vzkazuje dnešní mladé generaci?

Pamětník: „Nejlepší je, když děti přijdou do učení, tzn. že se vyučí nějaký obor, a když ten obor zvládnou a vidí, že mají na víc, tak si na to udělají nějaké vzdělání navrch a mají nějaký základ, vědí, co se děje vůbec.“